

A csomagolóember zsoltára

Uram, kérdeztem ott, akkor,
 a szófiai reptéren,
 miután sikerült újabb
 méretes ökörséget csinálnom,
 bár te, Uram, hátad mögé
 hajigálsz vétkeinket, mint a
 kavicsokat, és nem emlékezel
 meg róluk többé,
 úgyhogy nem újabb ökörségnek
 könyveled el, ami történt,
 hanem egyszerűen csak
 ökörségnek, de én, Uram,
 emlékezem, nem tudok
 nem emlékezni, nem ártana
 olykor megbocsátani magamnak,
 Uram, ha már te, nálam annyival
 hatalmasabb is megbocsátasz,
 nem hétszer, hanem hetvenszer hétszer.
 Legalább utánaozni próbálhatnálak.
 Sikerült repülőjegyemen
 összekeverni az AM-et és a PM-et,
 szezont a fazonnal,
 Gizikét a gőzekével,
 magyarán délelőttöt a délutánnal,
 és megérkezni az esti géphez
 reggel öt óra harminckor,
 ettől fogva aztán az idő rágógumija elkezdett
 nyúlni-nyúlni, én pedig
 influenzásan és kialvatlanul
 ódöngeni a szürke fémcsővekkel
 ékes plafonú csarnokban,
 melyről legszürkébb rémálmban
 sem gondoltam, hogy tranzitizona helyett
 otthonom lesz és templomom,
 ahol téged szólongatlak
 a mentatea, facsart narancs
 és melegszendvics közötti
 szünetekben. Csak ez a veszteglés

ne volna, nem mehetek vissza
kipihenni magam a hotelba,
ahonnan már kijelentkeztem,
és ahol most egész nyugodtan
allhatnám ki a betegségemet,
erre még gondolni is dühítő,
másfelől viszont ennyi erővel
nézhettem volna estinek a
reggeli gépet, és akkor még jobban
pofára esem, így legrosszabb
esetben elmegyek az estivel,
melyre érvényes jegyem van.
Jól van dolga a reptéren rekedt
emberfiának, gondoskodva léssen róla,
mint a mezők lilomáról, mely nem szánt,
nem vet, nem arat, mégis túllöti Salamont,
a bölcs divatdiktátort. Az utas vécézhét,
amikor neki tetszik, bár most éppen egy attraktív
küllemű vécésnéni őrzi a helyiség bejáratát,
míg fel nem szárad. Enni-inni adnak,
aranyárban, igaz, de levám van dögvél,
hatalmas igényeim viszont nincsenek.
Kicsi bőröndkutyámat mindenüvé
vonszolom magammal, ez jelzi,
ki vagyok, pont úgy, ahogy a mobiljukon
netező nagydarab rendőrök meg a géppisztoly
markolatát szorongatják, mindenki kapaszkodjék
a státuszába, csak az enyém, remélem,
nem süil el, mint holmi fegyver.
Tényleg van itt minden, műnövények
és igazi verebek, melyek közvetlenül alattunk
helyezkednek el a táplálékláncban,
azt eszik, amit elhullajt az utas.
Ekkor lettem figyelmes, Uram,
a csomagolóemberre, akinek
megvilágosodásomat köszönhetem,
már ha ez annak minősül.
A csomagolóember, mint valami
szintetikus nyálat termelő
pók, kérésre beszövögeti
végtelen hosszú nejlonlepedője
áttetsző lebernyegeibe a csomagokat,
fürgén le is celluzozza őket,
és onnantól afféle csillámló
sóbálványra hasonlítanak,
amelyenné Lót felesége változhatott

egykoron. Először a düh
dalmahodott fel bennem,
a csomagolóember és főként
áldásos tevékenysége iránt, mi pénzt,
mi környezetszennyezést ölünk bele
egy ilyen ökörségbe, mely a tetejébe
aligha ér valamit is, hiszen ettől
a vékony szösztől még simán összetörhet
a csomag, különben is mi a túrórt szállít
az ilyen ember, talán meissenai porcelánt,
kristálypoharat vagy lepkegyűjteményt,
vagy csak nem szeretné, hogy
méregdrága bőröndje megkarcolódjon?
Egyem a zúzóját az ilyennek!
Aztán kezdtem beleélni magamat
a csomagolóember helyzetébe,
mert igen, az is van neki,
helyzetben van a csomagolóember,
akár mi mindannyian, és
akkor van jó napja, akkor érzi hasznosnak
magát, ha minél több munkadarabot
sikerült bevonnia színezüst
műanyagnyállal, ha csinos
bubácskák sorakoznak szorgos
keze nyomán, bizony, Uram,
a költő sem igen más, mint efféle
csomagolóember, befolyálja a más
kis motyóját valami furcsa
burokba, hogy megmaradjon
épen, sértetlenül a nagy
repülés utánra mindaz,
ami igazán fontos.